

“मीठे बच्चे- बिहान सबै उठेर बाबासँग मीठो कुराकानी गर, बाबाले जुन शिक्षा दिनुभएको छ त्यसको चिन्तन गर।”

प्रश्न:- सारा दिन खुसी-खुसीमा बितोस्, त्यसको लागि कुनचाहिँ युक्ति रचनुपर्छ?

उत्तर:- सधैं अमृतबेला उठेर ज्ञानका कुरामा रमण गर। आफैँसँग कुरा गर। सारा ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई स्मरण गर, बाबालाई याद गर्यौं भने सारा दिन खुसीमा बित्छ। विद्यार्थीले आफ्नो पढाइको रिहर्सल गर्छन्। तिमी बच्चाहरूले पनि रिहर्सल गर।

गीत:- आज अन्धेरे में है इन्सान....।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा सिकीलधे बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। तिमीहरू भगवानका बच्चा हो नि। तिमीलाई थाहा छ- भगवानले हामीलाई मार्ग देखाइरहनु भएको छ। उनीहरू पुकारिरहन्छन्, हामी अन्धकारमा छौं भन्छन् किनकि भक्तिमार्ग हो नै अँध्यारो मार्ग। भक्तहरूले भन्छन्- हामी हजुरसँग भेट्नको लागि भड्किरहेका छौं। कहिले तीर्थहरूमा, कहिले कुनै बेला दान-पुण्य गर्छन्, मन्त्र जप्छन्। अनेक प्रकारका मन्त्र दिन्छन् फेरि पनि हामी अन्धकारमा छौं भन्ने कुरा कसैले कहाँ सम्झन्छन् र। उज्यालो कुन चीजलाई भनिन्छ- केही पनि बुझ्दैनन् किनकि अँध्यारोमा छन्। अहिले तिमी त अँध्यारोमा छैनौ। तिम्रो यस वृक्षमा पहिला-पहिला आउँछौ। नयाँ दुनियाँमा गएर राज्य गर्छौ, फेरि सीँढी उत्रिन्छौ। यसको बीचमा इस्लामी, बौद्धी, क्रिश्चियन आउँछन्। अहिले बाबाले फेरि कलमी लगाइरहनु भएको छ। सबै उठेर यस्ता-यस्ता ज्ञानका कुरामा रमण गर्नुपर्छ। यो नाटक कति अद्भुत छ, यस ड्रामाको अवधि छ ५००० वर्ष। सत्ययुगको आयु यति, त्रेताको यति...। बाबामा पनि यो सारा ज्ञान छ नि। दुनियाँमा अरु कसैले जान्दैन। त्यसैले बच्चाहरूले सबै उठेर एक त बाबालाई याद गर्नु छ अनि खुसीले ज्ञानको स्मरण गर्नु छ। अहिले हामीले सारा ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई जानिसकेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्पको आयु नै ५००० वर्षको छ। मनुष्यहरूले लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। कति अचम्मको नाटक छ। बाबाले बसेर जुन शिक्षा दिनुहुन्छ त्यसलाई फेरि उगाउनु पर्छ, रिहर्सल गर्नुपर्छ। विद्यार्थीले पढाइको रिहर्सल गर्छन् नि।

तिमी मीठा-बच्चाहरूले सारा ड्रामालाई जानिसकेका छौ। बाबाले कति सहज रीतिले बताउनु भएको छ- यो अनादि, अविनाशी ड्रामा हो। यसमा जित्छन् अनि फेरि हाँछन्। अब चक्र पूरा हुन्छ, हामी अब घर जानु छ। बाबाको आज्ञा मिलेको छ- म बाबालाई याद गर। यो ड्रामाको ज्ञान एक बाबाले नै दिनुहुन्छ। नाटक कहाँ लाखौं वर्षको हुन्छ र। कसैलाई याद पनि रहँदैन। ५ हजार वर्षको चक्र छ, जुन सारा तिम्रो बुद्धिमा छ। कति राम्रो हार र जीतको खेल छ। सबै उठेर यस्तो-यस्तो ख्याल चल्नुपर्छ। हामीलाई बाबाले रावणमाथि विजयी बनाउनु हुन्छ। यस्तो-यस्तो कुरा सबै-सबै उठेर आफूसँग गर्यौं भने बानी बस्छ। यस बेहदको नाटकलाई कसैले जान्दैन। पात्र भएर पनि आदि मध्य अन्त्यलाई जानेका छैनन्। अहिले हामी बाबाद्वारा लायक बनिरहेका छौं।

बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउनु हुन्छ। आफू समान मात्र कहाँ हो र, बाबाले त बच्चाहरूलाई काँधमा चढाउनु हुन्छ। बाबाको बच्चाहरूसँग कति प्यार छ। कति राम्रो तरिकाले सम्झाउनु हुन्छ- मीठे-मीठे बच्चे! म तिमीहरूलाई विश्वको मालिक बनाउँछु। म बन्दिनँ, तिमी बच्चाहरूलाई बनाउँछु। तिमी बच्चाहरूलाई फूल बनाएर फेरि टिचर बनेर पढाउँछु। फेरि सद्गतिको लागि ज्ञान दिएर तिमीलाई शान्तिधाम-सुखधामको मालिक बनाउँछु। म चाहिँ निर्वाणधाममा बस्छु। लौकिक पिताले पनि मेहनत गरेर धन कमाएर सबै कुरा बच्चाहरूलाई दिएर स्वयं वानप्रस्थमा गएर भजन आदि गर्छन्। तर यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- यदि वानप्रस्थ अवस्था छ भने बच्चाहरूलाई सम्झाएर तिमी यस सेवामा लागिहाल्नुपर्छ। फेरि गृहस्थ व्यवहारमा फस्नु छैन। तिमीले आफ्नो र अरुको कल्याण गर्दै जाऊ। अहिले तिमीहरू सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिमीलाई वाणी भन्दा पर लैजान। अपवित्र आत्मा त जान सक्दैन। यो बाबाले सम्मुख सम्झाइरहनु भएको छ। आनन्द पनि सम्मुखमा नै हुन्छ। त्यहाँ त फेरि बच्चाहरूले बसेर सुनाउँछन्। यहाँ बाबा सम्मुख हुनुहुन्छ तब त मधुवनको महिमा छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- सबै उठने बानी बसाल। भक्ति पनि सबै उठेर गर्छन् तर त्यसबाट वर्सा त मिल्दैन, वर्सा मिल्छ रचयिता बाबाबाट। कहिल्यै रचनाबाट वर्सा मिल्न सक्दैन। त्यसैले

भन्छन्- हामीले रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दैनौं। यदि उनीहरूले जानेको भए त्यो परम्परा चल्दै आउँथ्यो। बच्चाहरूले यो पनि सम्झाउनु छ- हामी कति श्रेष्ठ धर्मका थियौं फेरि कसरी धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट बनेका छौं। मायाले बुद्धिमा गडरेजको ताला लगाइदिन्छ, त्यसैले भगवानलाई भन्छन्- हजुर बुद्धिमानहरूको बुद्धि हुनुहुन्छ, यिनको बुद्धिको ताला खोल्नुहोस्। अहिले त बाबाले सम्मुख सम्झाइरहनु भएको छ। म ज्ञानको सागर हुँ, तिमीलाई यिनीद्वारा सम्झाउँछु। कुनचाहिँ ज्ञान? यो सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान, जुन कुनै पनि मनुष्यले दिन सक्दैन।

बाबा भन्छन्- सत्सङ्ग आदिमा जानु भन्दा त स्कूलमा पढ्नु राम्रो हो। पढाइ आम्दानीको स्रोत हो। सत्सङ्गमा त केही पनि मिल्दैन। दान पुण्य गर, यो गर, भेटी राख, खर्च नै खर्च हुन्छ। पैसा पनि राख, शिर पनि झुकाऊ, निधार नै खिड्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई जुन ज्ञान मिलिरहेको छ, त्यसलाई स्मरण गर्ने बानी बसाल अनि अरुलाई पनि सम्झाउनु छ। बाबा भन्छन्- अब तिम्रो आत्मामा बृहस्पतिको दशा छ। वृक्षपति भगवानले तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ, तिमीलाई कति खुसी हुनुपर्छ। भगवानले पढाएर हामीलाई भगवान भगवती बनाउनु हुन्छ। ओहो! यस्ता बाबालाई जति याद गर्छौं, त्यति विकर्म विनाश हुन्छ। यस्तो-यस्तो विचार सागर मन्थन गर्ने बानी बसाल्नुपर्छ। दादाले हामीलाई यी बाबाद्वारा वर्सा दिइरहनु भएको छ। स्वयं भन्छन्- मैले यस रथको आधार लिन्छु। तिमीलाई ज्ञान मिलिरहेको छ नि। ज्ञान गंगाले पवित्र बनाएर पावन बनाउँछन् या गंगाको पानीले? बाबा भन्छन्- प्यारा बच्चाहरू! तिमीले विश्वको सच्चा-सच्चा सेवा गर्छौं। ती समाजसेवीहरूले त हदको सेवा गर्छन्। यो हो रूहानी सच्चा सेवा। भगवानुवाच- बाबा सम्झाउँनुहुन्छ, भगवान पुनर्जन्म रहित हुनुहुन्छ। श्रीकृष्णले त पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। उनको नाम गीतामा राखिएको छ। नारायणको किन राख्दैनन्? कृष्ण नै नारायण बन्छन्, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। श्रीकृष्ण राजकुमार थिए फेरि राधासँग स्वयंवर भयो। अब तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ। सम्झन्छौ- शिवबाबाले हामीलाई पढाउँनुहुन्छ। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। सद्गति दिनुहुन्छ। उच्च भन्दा उच्च भगवान शिव नै हुनुहुन्छ। उहाँले भन्छन्- मेरो निन्दा गर्नेले उच्च पद पाउन सक्दैन। बच्चाहरूले यदि पढ्दैनन् भने मास्टरको इज्जत जान्छ। बाबा भन्छन्- तिमीले मेरो इज्जत नगुमाउनु। पढ्दै जाऊ। लक्ष्य उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ। ती फेरि गुरुहरूले आफ्नो लागि भनिदिन्छन्, जसकारण मनुष्यहरू डराउँछन्। सम्झन्छन्- कुनै श्राप नमिलोस्। गुरुबाट मिलेको मन्त्र नै सुनाइरहन्छन्। संन्यासीहरूसँग सोध्न सक्छौ- तपाईंले घरबार कसरी छोड्नुभयो? भन्छन्- यी व्यक्त कुरा नसोध्। अरे, किन बताउनुहुन्छ? हामीलाई के थाहा तपाईं को हुनुहुन्छ? तीक्ष्ण बुद्धि भएकाले यस्तो कुरा गर्छन्। अज्ञान कालमा कसै-कसैलाई नशा रहन्छ। स्वामी रामतीर्थको अनन्य शिष्य स्वामी नारायण थिए। उनका किताब आदि बाबाले पढेका छन्। बाबालाई यो सबै पढ्ने सोख रहन्थ्यो। सानै उमेरमा वैराग्य आउँथ्यो। फेरि एकचोटि सिनेमा हेरे, अनि वृत्ति खराब भयो। साधुपना परिवर्तन भयो। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- ती सबै गुरु आदि हुन् भक्तिमार्गका। सर्वका सद्गति दाता त एउटै हुनुहुन्छ, जसलाई सबैले याद गर्छन्। गायन पनि गर्छन्- मेरो त एक गिरधर गोपाल दोस्रो न कोही। गिरधर कृष्णलाई भन्छन्। वास्तवमा गाली यी ब्रह्माले खान्छन्। कृष्णको आत्मा जब अन्त्यमा गाउँलेका छोरा तमोप्रधान बन्छन् तब गाली खान्छन्। वास्तवमा त यिनै कृष्णको आत्मा हुन् नि। गाउँमा हुर्केका हुन्। चल्दा चल्दै ब्राह्मण फैस्यो अर्थात् बाबाले प्रवेश गर्नुभयो, कति गाली खाए। अमेरिकासम्म आवाज गयो। अद्भुत ड्रामा छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ, त्यसैले खुसी हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो चक्र कसरी घुम्छ? हामी कसरी ब्राह्मण थियौं फेरि देवता, क्षत्रिय... बन्यौं। यो ८४ को चक्र हो। यो सारा स्मृतिमा राख्नु छ। रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नु छ, जुन कसैले पनि जान्दैन। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी विश्वको मालिक बन्छौं, यसमा कुनै मेहनत त छैन। यस्तो कहाँ भन्छन्- र- यसरी आसन आदि लगाऊ। हठयोग यस्तो सिकाउँछन् जुन कुरै नसोध्। कसै-कसैको दिमाग नै बिग्रिन्छ। बाबाले कति सहज कमाई गराउनु हुन्छ। यो हो २१ जन्मको लागि सच्चा कमाई। तिम्रो हत्केलामा स्वर्ग छ। बाबाले बच्चाहरूको लागि स्वर्गको सौगात ल्याउनु हुन्छ। यसरी अरु कुनै मनुष्यले भन्न सक्दैन। बाबाले नै भन्छन्, यिनको आत्माले पनि सुन्छ। बच्चाहरूले सबै उठेर यस्तो-यस्तो विचार गर्नुपर्छ। भक्तहरूले पनि सबै गुप्त माला जप्छन्। त्यसलाई गऊमुख भन्छन्। त्यसभित्र हात हालेर माला जप्छन्। राम-राम.... मानौं बाजा बज्छ। वास्तवमा गुप्त त यो हो, बाबालाई याद गर्नु। अजपाजप यसलाई भनिन्छ। खुसी हुन्छ, कति अद्भुत ड्रामा छ। यो बेहदको नाटक हो जुन तिमी बाहेक अरु कसैको बुद्धिमा छैन। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छ। छ धेरै सहज। हामीलाई त अब भगवानले पढाउँनुहुन्छ। केवल उहाँलाई नै याद गर्नु छ। वर्सा पनि उहाँबाट नै मिल्छ।

यी बाबाले त एकैचोटि सबै कुरा छोडे किनकि बाबाको प्रवेश भएको थियो नि। सबै कुरा यी माताहरूलाई अर्पण गरिदिए। बाबाले भन्नुभयो- यति ठूलो स्थापना गर्नु छ, सबै यस सेवामा लगाऊ। एक पैसा पनि कसैलाई दिनु छैन। नष्टोमोहा यति चाहिन्छ। लक्ष्य उच्च छ। मीराले लोकलाज विकारी कुलको मर्यादा छोडिन्, त्यसैले उनको कति नाम छ। यी बच्चीहरूले पनि भन्छन्- हामीले विवाह गर्नेछौं। लखपति भए पनि, जे भए पनि हामी त बेहदका बाबासँग वसा लिन्छौं। यस्तो नशा चढ्नुपर्छ। बेहदका बाबा बसेर बच्चाहरूको शृंगार गर्नुहुन्छ। यसमा पैसा आदिको कुनै आवश्यकता छैन। विवाहको दिनमा बनवासमा बसाउँछन्, पुराना फाटेका कपडा आदि पहिराउँछन्। फेरि विवाहपछि नयाँ कपडा, गहना आदि पहिराउँछन्। उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई ज्ञान रत्नहरूले शृंगार गर्छु, फेरि तिमी यस्ता लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। यस्तो अरु कसैले भन्न सक्दैन।

बाबाले नै आएर पवित्र प्रवृत्ति मार्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। त्यसैले विष्णुका पनि ४ भुजा देखाउँछन्। शंकरको साथमा पार्वती, ब्रह्माको साथमा सरस्वती देखाइएको छ। अब ब्रह्माकी कुनै स्त्री त छैनन्। यी त बाबाको बने। कस्ता अचम्मका कुरा छन्। माता-पिता त यी हुन् नि। यी प्रजापिता पनि हुन्, फेरि यिनीद्वारा बाबाले रच्नु पनि हुन्छ। त्यसैले माता पनि ठहरिए। सरस्वती ब्रह्माकी छोरी भनेर गायन गरिन्छ। यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। जसरी बाबाले सबै उठेर विचार सागर मन्थन गर्छन्, बच्चाहरूलाई पनि अनुसरण गर्नु छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो हार-जीतको अचम्मको खेल बनेको छ, यसलाई देखेर खुसी हुन्छ, घृणा आउँदैन। हामीले यो सम्झन्छौं हामीले सारा ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यलाई बुझिसकेका छौं, त्यसैले घृणाको त कुरा नै छैन। तिमी बच्चाहरूले मेहनत पनि गर्नु छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ, पावन बन्ने जिम्मेवारी लिनु छ। हामी युगल एकसाथ रहेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौं। फेरि कोही कोही त फेल पनि हुन्छन्। बाबाका हातमा कुनै शास्त्र आदि छैनन्। यो त शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मैले ब्रह्माद्वारा तिमीलाई सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउँछु, कृष्णले होइन। कति फरक छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। यस्तो कुनै कर्म नहोस् जसबाट बाबा, टिचर र सद्गुरुको निन्दा होस्। इज्जत गुमाउने कुनै कर्म गर्नु छैन।

२) विचार सागर मन्थन गर्ने बानी बसाल्नु छ। बाबाबाट जुन ज्ञान मिलेको छ त्यसको स्मरण गरेर अपार खुसीमा रहनु छ। कसैसँग पनि घृणा गर्नु हुँदैन।

वरदान:- 'बालक सो मालिक' को पाठद्वारा निरहकारी र निराकारी भव

बालक बन्नु अर्थात् हदको जीवनको परिवर्तन हुनु। कोही जतिसुकै ठूलो देशको मालिक होस्, धन वा परिवारको मालिक होस् तर बाबाको अगाडि सबै बालक हुन्। तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू पनि बालक बन्छौ त्यसैले बेफिकर बादशाह र भविष्यमा विश्वको मालिक बन्छौ। "बालक सो मालिक हुँ" यो स्मृतिले सधैं निरहकारी निराकारी स्थितिको अनुभव गराउँछ। बालक अर्थात् बच्चा बन्नु अर्थात् मायाबाट बच्नु।

स्लोगन:- प्रसन्नता नै ब्राह्मण जीवनको व्यक्तित्व हो, त्यसैले सधैं प्रसन्नचित्त रहने गर।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क:-

बाबालाई अव्यक्त रूपमा सदा साथी अनुभव गर्नु र सदा उमंग-उत्साह र खुसीमा झुमिरहनु। कुनै कुरा तलमाथि भए पनि ड्रामाको खेल सम्झेर धेरै राम्रो, धेरै राम्रो भन्दै राम्रो बन्नु र राम्रो बन्ने प्रकम्पनद्वारा नकारात्मकलाई सकारात्मकमा बदल्नु।